

Arrest

nr. 288 973 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 maart 2022 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) op humanitaire gronden. Op 20 december 2022 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien de 35-jarige meerderjarige Afghaanse betrokkene zich bij zijn 33-jarige meerderjarige Belgische neef [S.S.] – [NN. ...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige neef i.f.v. meerderjarige Belgische neef) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op

basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het betreft een gunst en geen recht.

Betrokkene legt geen geboorteakte, noch een bewijs van celibaat of een huwelijksakte voor en bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in zijn land van herkomst. Het is eveneens niet bewezen dat aanvrager geen broers, zussen of nog andere familie heeft in Afghanistan die nog in leven zijn. De aanvraag bevat ook geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met zijn neef uit België. Betrokkene heeft de mogelijkheid om gesteund te worden door internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en kan contact onderhouden via de moderne media, hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, een werkelijke band met zijn neef die in België is gevestigd en een zekere financiële afhankelijkheid zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria.

Betrokken verwijst in zijn aanvraag naar de precare situatie in zijn land van herkomst. Dat de situatie in Afghanistan heel slecht is en hij vreest voor zijn leven door de komst van de Taliban. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegd medische attest kan worden aangenomen dat hij in goede gezondheid verkeert. Echter worden hier geen concrete bewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie er werden twijfelachtige documenten en voorgelegd die moeilijk op hun authenticiteit en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden. Er dient opgemerkt te worden dat de documenten diverse schrijffout en bevatten en dat verschillende documenten niet getekend zijn, maar afgestempeld. Echter wordt steeds dezelfde stempel gebruikt, ondanks het feit dat het documenten zijn afgeleverd door diverse instanties en over een periode van 2018 tot 2020. De voorgelegde foto's zijn niet gedateerd of er wordt geen verdere uitleg bij gegeven om wie of wat het gaat. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COIReport_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsverovering door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het “fair play”-beginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Verweerder heeft ten onrechte een negatieve beslissing genomen in dit dossier. De redenen die verweerder gebruikt heeft zijn volgende:

Zie de beslissing.

Is deze beslissing door een mens genomen of door een toestel?

Volgens verzoekers door een toestel.

Waarom?

Verzoekster wenst naar de volgende elementen te verwijzen in haar dossier:

Verweerder stelt dat verzoekers niet bewezen hebben dat ze geïsoleerd zijn.

Geen geboorteakte, attest van celibaat en huwelijksakte voorgelegd heeft.

De aanvraag bevat geen bewijs over financieel steun vanuit België.

Verzoeker meent dat hij geen visumaanvraag ingediend heeft op basis van financiële afhankelijk van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft aan aanvraag tot humanitair visum ingediend omdat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Verzoeker heeft meerdere documenten en foto's toegevoegd in het dossier. Verzoekers raadsman heeft bij elke foto dan met een pen geschreven in welke gelegenheid deze foto's getrokken zijn.

Verzoekers raadsman heeft dan deze documenten en foto's met uitleg per aangetekende zending naar de DVZ gestuurd.

Verzoeker heeft in deze brief als volgt uitleg gegeven:

Chairman of the Communication And Media committee of Youth convergence organization. (stuk 1)

Manager for immunity, Health and Welfare of Staff in National Assembly of the I.R. of Afghanistan. (stuk 2)

Zie ‘appreciation letter from National Assembly’ (stuk 3)

Zie ‘certificate of achievement van Afghanistan Civil Service Institute’ (stuk 4)

Zie een attest van USAID (stuk 5)

Zie een certificaat van RMC (stuk 6)

Zie een Certificaat van Afghanistan Parliamentary Institute (stuk 7)

Zie een certificaat van Civil Service Institute (stuk 8)

Zie een certificaat van Youth Convergence Oranisation (stuk 9)

Zie een certificaat van TACT (stuk 10)

Zie een certificaat van Mashal (stuk 11)

Foto's:

Foto van mijn cliënt in de dag van Commando (stuk 12)

Foto van mijn cliënt met de hooggeplaatste personen in een vergadering (stuk 13)

Foto van mijn cliënt met de hoge politici in ‘National Assembly’ (stuk 14)

Foto van mijn cliënt met de ambassadeur van Afghanistan in Moskou (stuk 15)

Foto van mijn cliënt met Sarwar Danesh – vice president (stuk 16)

Foto van mijn cliënt met ‘JABAR QARAMAN’ nationale held die ook vermoord is. (stuk 17)

Foto van mijn cliënt met mevrouw Anarkali. (stuk 18)

Foto van mijn cliënt met een lijfwacht van de president Ghani. Deze lijfwacht is nu vermoord (stuk 189)

Foto van mijn cliënt met mevrouw Barikzai Shukria – een MP (stuk 20)

Foto van mijn cliënt met de spreker van de president Ghani (stuk 21)

Foto van mijn cliënt tijdens de betogingen (stuk 22)

Foto van mijn cliënt met de minister van buitenlandse zaken (stuk 23)

Foto van mijn cliënt tijdens een betoging tegen ‘De geboortedag van terroristisch Pakistan’. (stuk 24)

Foto van mijn cliënt in een RMC bijeenkomst (stuk 25)

Foto's van mijn cliënt tijdens de verkiezingen (stuk 26)

Foto's van mijn cliënt met andere bekende figuren (stuk 27)

USB stick met de video opname van mijn cliënt – over zijn publieke optredens (stuk 28)

Een kopie van de identiteitskaarten van de neven (Belgen) van verzoeker. (stuk 29)

(stuk 2 – een kopie van deze brief)

Het is niet ernstig om nu te stellen dat er geen uitleg gegeven werd over de foto. Verweerder heeft geen dit dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht.

Verzoeker meent dat hij geen 1 document voorgelegd heeft maar tientallen. Verweerder verwijst naar een paar documenten die niet ondertekend zijn of schrijffout bevat.

Verzoeker meent dat gezien de foto's, documenten en zijn bekendheid op sociale het niet redelijk is om zijn functie in twijfel te trekken.

Het is niet ernstig om in dit dossier dergelijke nietszeggende argumenten te gebruiken om de visumaanvraag af te wijzen.

Taliban hebben meermaals na de machtsovername schuldig gemaakt aan de oorlogsmisdaden in de dorp van verzoekers.

Dit is ook de reden waarom verzoeker ondergedoken en gevlucht was.

Verzoeker is noch veilig in Pakistan noch in Afghanistan. Verweerder weet heel goed hoe de situatie van Afghanen in Afghanistan en Pakistan is.

Verweerder moet beter andere argumenten vinden om deze foutieve beslissingen te motiveren.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat de Taliban zeer afkerig staan tav deze elite groepen.

Verzoeker zou geen bewijs voorgelegd hebben dat ze afhankelijk zijn van het hulp van de te vervoegen persoon in België.

Verzoekers menen dat verweerder heeft het totaal over het hoofd gezien dat ze deze aanvraag ingediend hebben omdat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Hij heeft deze aanvraag niet ingediend om zomaar naar België te komen in het kader van een gewone procedure gezinshereniging.

Verzoeker heeft bewezen voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij afkomstig is uit een zeer progressieve familie die tegen de Taliban zijn.

Verzoeker meent dat verweerder dit zeer goed ziet maar het probleem situeert zich elders.

Verzoeker verklaart zich nader:

Na oorlog in Oekraïne heeft verweerder alle zijn aandacht gevestigd aan de Oekraïense dossiers.

Het is in die zin dan zeer logisch dat de plaatsen beperkt wordt en verweerder dan af en toe in de Afghaanse dossiers een positieve beslissing neemt.

Terwijl iedere redelijke mensen weet dat het leven van dit gezin in gevaar is in Afghanistan door hun verleden en banden met de Afghaanse overheid.

Het zou minder pijn gedaan hebben mocht verweerder openlijk gezegd hebben dat ze geen plaats meer hebben voor de Afghaanse dossiers gezien de situatie in Oekraïne.

Het doet pijn wanneer u over de waarheid verzwijgt en dan nietszeggende argumenten gebruikt om uw beslissing te motiveren.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de landen informatie waarnaar verzoeker verwezen heeft in de begeleidende brief van zijn raadsman.

De beslissing van verweerder komt op een eeuwige veroordeling tot thuisblijven neer.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoeker is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

De handeling van verweerder is in dit zin eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze zit vervat in de voormelde wetsbepalingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker geen gezinshereniging kan genieten op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij beoordeelt de visumaanvraag bijgevolg op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, maar stelt vast dat in het administratief dossier geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen. Verweerder motiveert dat niet blijkt dat verzoeker familiaal is geïsoleerd in zijn land van herkomst en dat geen enkel bewijs voorligt dat hij van zijn neef in België enige materiële

of financiële steun geniet of dat hij regelmatige contacten heeft met dit familielid in België. Eventuele steun kan volgens verweerder ook gebeuren via de internationale geldtransfer-operatoren en contacten kunnen worden onderhouden via de moderne media. Verweerder motiveert daarnaast dat verzoeker in goede gezondheid is en geen concrete bewijzen voorlegt met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie die aannemelijk kunnen maken dat hij zich in Afghanistan in een precare toestand bevindt of dat hij er vreest voor zijn leven sinds de machtsovername door de Taliban. De voorgelegde documenten zijn volgens verweerder *“twijfelachtig”* en kunnen volgens hem moeilijk op hun authenticiteit en waarachtigheid worden gecontroleerd, nu deze verschillende schrijffouten bevatten en verschillende documenten niet zijn getekend maar afgestempeld en hierbij telkens dezelfde stempel werd gebruikt, ook al zijn het documenten die door verschillende instanties zijn afgeleverd en dit over een periode van 2018 tot 2020. Inzake de voorgelegde foto's merkt verweerder nog op dat deze niet zijn gedateerd of dat er geen verdere uitleg wordt gegeven over wie of wat het gaat. Een begin van persoonlijk bewijs dat verzoeker vreest voor zijn leven ontbreekt dan ook volgens verweerder. Aan de hand van rapporten van EASO stelt verweerder vast dat actueel niet blijkt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Op lezing van het verzoekschrift blijkt ook niet dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en hij hiertegen een inhoudelijke kritiek ontwikkelt.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet aan.

2.3. De door verzoeker naar voor gebrachte inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van verzoeker sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. Verweerder geeft aan de voorliggende situatie daarom te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze motivering niet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet valt onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder stelt in zijn beslissing dan ook correct dat hij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek

is het ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie.

Verzoeker diende op 8 maart 2022 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) op humanitaire gronden. Hij stelde zijn neef in België te willen vervoegen en wees erop dat zijn leven niet veilig is in Afghanistan nu de taliban er aan de macht zijn. Bij de visumaanvraag werden de volgende stukken voorgelegd:

- verzoekers paspoort, uitgereikt op 15 november 2021 door de *"Kabul Central Passport Department"* met een in- en uitreisstempel op 6 maart 2022;
- verzoekers Afghaanse nationale identiteitskaart;
- een medisch attest;
- een schrijven van zijn advocaat in België waarin werd meegedeeld dat verzoeker een aanvraag voor een humanitair visum wenste in te dienen en de mededeling dat de advocaat na de ontvangst van de visumaanvraag een begeleidende brief ter ondersteuning van deze aanvraag rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken zou overmaken;
- identiteitsstukken van verzoekers neef in België;
- enkele documenten uit Afghanistan inzake eerdere activiteiten of eerdere functies die verzoeker in dit land zou hebben bekleed en die dienden te staven dat zijn leven in gevaar is in dit land sinds de taliban er aan de macht zijn;
- verschillende foto's.

Zoals reeds werd aangegeven, heeft verweerder geoordeeld dat geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn in het administratief dossier van verzoeker die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

Verweerder motiveert in eerste instantie dat niet blijkt dat verzoeker familiaal is geïsoleerd in zijn land van herkomst en dat geen enkel bewijs voorligt dat hij van zijn neef in België enige materiële of financiële steun geniet of dat hij regelmatige contacten heeft met dit familielid in België. Dit deel van de motivering wordt door verzoeker niet betwist.

Verweerder motiveert daarnaast dat verzoeker in goede gezondheid is en hij geen begin van persoonlijk bewijs heeft aangebracht dat hij zich in een preciaire toestand bevindt in Afghanistan of dat hij er vreest voor zijn leven sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling en stelt dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Afghanistan.

Verzoeker betoogt allereerst dat zijn raadsman bij de verschillende foto's met een pen heeft bijgeschreven *"in welke gelegenheid"* deze foto's werden genomen en deze verder de *"documenten en foto's met uitleg per aangetekend zending naar de DVZ [heeft] gestuurd"*. Hij verwijst hiervoor naar zijn stuk 2 bij het verzoekschrift en stelt dat onder meer werd uitgelegd dat hij in Afghanistan zowel *"Chairman of the Communication and Media committee of Youth convergence organization"* als *"Manager for immunity, Health and Welfare of Staff in National Assembly of the I.R. of Afghanistan"* was. Hij stelt dat verweerder dus niet kon stellen dat er geen uitleg werd gegeven bij de foto's. In dit verband moet de Raad evenwel vaststellen dat dit stuk 2, dat inderdaad een door verzoekers raadsman opgestelde brief is ter ondersteuning van de visumaanvraag, niet voorhanden is in het administratief dossier. Er blijkt niet dat verzoeker dit stuk bij de Belgische ambassade in Islamabad heeft voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvraag. Hierbij werd wel een brief van de advocaat voorgelegd waarin deze aankondigde op latere datum rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken nog een begeleidende brief te zullen overmaken, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers raadsman dit effectief heeft gedaan en in het kader van voorliggend beroep wordt ook geen (begin van) bewijs voorgelegd dat deze brief werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Nu niet blijkt dat de begeleidende brief daadwerkelijk werd voorgelegd bij het bestuur, blijkt niet dat kan worden vastgesteld dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden. De foto's zoals deze voorhanden waren in het administratief dossier op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zijn niet voorzien van een datum of van een verdere uitleg, zoals correct werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken uit Afghanistan die dienden aan te tonen dat verzoeker er de functies heeft bekleed van *"Chairman of the Communication and Media committee of Youth convergence organization"* en van *"Manager for immunity, Health and Welfare of Staff in National Assembly of the I.R. of Afghanistan"*. Inzake

deze documenten motiveerde verweerder evenwel dat deze “*twijfelachtig*” zijn en niet op hun authenticiteit en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd, nu deze verschillende schrijffouten bevatten en verschillende documenten niet zijn getekend maar afgestempeld en hierbij telkens dezelfde stempel werd gebruikt, ook al zijn het documenten die door verschillende instanties zijn afgeleverd en dit over een periode van 2018 tot 2020. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, zijn dit geen “*nietszeggende*” argumenten. Het zijn pertinente vaststellingen en de Raad acht het niet kennelijk onredelijk om de bewijskracht van deze stukken in twijfel te trekken, waar er enerzijds sprake is van verschillende schrijffouten en anderzijds verschillende stukken afkomstig zijn van verschillende instanties en op verschillende tijdstippen in de periode van 2018 tot 2020 zijn uitgereikt en toch telkens dezelfde stempel blijken te bevatten. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en doet ook geen enkele poging om in dit verband enige verhelderende verklaring voor deze ongerijmdheden naar voor te brengen.

Op basis van de bij de Raad voorliggende stukken moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken, in het bijzonder met de stukken uit Afghanistan en de foto's. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat hij aan de hand van deze stukken nog geen begin van persoonlijk bewijs heeft geleverd dat hij sinds de machtsovername door de taliban een vrees voor zijn leven heeft in zijn land van herkomst. Zelfs al geven de foto's aan dat verzoeker contacten had met voormalige machtshebbers of belangrijke figuren in Afghanistan toont dit nog niet noodzakelijk aan dat hij persoonlijk sinds de machtsovername door de taliban dient te vrezen voor zijn leven. In dit verband moet ook net worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het door verzoeker voorgelegde paspoort, blijkt dat hem op 15 november 2021 door het “*Kabul Central Passport Department*” een paspoort werd uitgereikt. Gelet op de in- en uitreisstempels in het paspoort verliet verzoeker Afghanistan op 6 maart 2022. Aldus blijkt dat verzoeker, na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, door dit regime niet enkel nog een paspoort kreeg uitgereikt, maar hij er ook nog maandenlang verbleef zonder dat hij melding maakt van specifieke incidenten die zich zouden hebben voorgedaan en hij vervolgens zonder problemen officieel het land kon uitreizen. Dit wijst er niet op dat verzoeker diende/dient onder te duiken voor de taliban omdat zijn leven in Afghanistan in gevaar is, zoals hij onder meer voorhield in de mail van zijn raadsman van 5 oktober 2022 waarin hij aangaf op dat ogenblik ondergedoken te leven in Afghanistan, of dat hij “*helemaal bovenaan in de lijst van de Taliban [staat] om onthoofd te worden*”, zoals in het stuk 2 wordt gesteld. Uit voormelde mail van 5 oktober 2022 kan trouwens worden afgeleid dat verzoeker na het indienen van de visumaanvraag bij de Belgische ambassade in Islamabad terugkeerde naar Afghanistan, maar opnieuw geeft hij op geen enkele wijze aan dat hij concrete problemen ondervond in dat land. Verzoekers bewering sinds de machtsovername door de taliban ondergedoken te leven in Afghanistan is moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn onder het talibanbewind uitgereikte paspoort en de officiële uitreisstempel in dit paspoort. Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, rekening houdend met de voorgelegde foto's en documenten uit Afghanistan, niet blijkt dat hij persoonlijk wordt geviséerd door de taliban of dat zijn leven er in gevaar is.

In zoverre verzoeker stelt dat de taliban zich na de machtsovername meermaals schuldig hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden in zijn dorp en dat dit de reden is waarom hij is ondergedoken en gevlucht en dat hij heeft aangetoond dat hij “*afkomstig is uit een zeer progressieve familie die tegen de Taliban zijn*”, betreft het verder andermaal loutere beweringen die niet concreet worden onderbouwd. Verzoeker verduidelijkt niet hoe dit moet blijken uit de door hem bij zijn visumaanvraag voorgelegde stukken en deze beweringen kunnen al zeker geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Verzoeker betwist trouwens het motief in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat hij familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst en hij geeft op geen enkele wijze aan dat zijn gezins- of familieleden in het land van herkomst actueel concrete (veiligheids)problemen kennen.

Waar verzoeker thans nog voorhoudt dat hij niet veilig is in Pakistan, blijkt allereerst niet dat hij dit heeft aangehaald bij zijn visumaanvraag. Er blijkt daarnaast ook niet wat de relevantie is van dit betoog, nu hij de beoordeling niet onderuit haalt dat hij niet aantoonde dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Verzoeker betoogt ten slotte dat verweerder sinds de oorlog in Oekraïne al zijn aandacht heeft besteed aan de Oekraïense dossiers en bijgevolg “*geen plaats meer [heeft] voor Afghanen*”. Deze “*waarheid*” wordt volgens hem verzwegen en hij vindt dat hij geen “*eerlijke behandeling*” heeft gekregen. Dit zijn andermaal gratuite en ongestaafde beweringen. Hiermee gaat verzoeker er wederom al te gemakkelijk aan voorbij dat verweerder op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom er geen gewichtige humanitaire gronden blijken om hem een visum toe te kennen, zonder dat blijkt dat hij zich hierbij steunde op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke motieven of dat verweerder bij het nemen ervan zijn ruime discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting verder niet aan dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, zodat een schending van het “*fair play*”-beginsel ook niet kan worden vastgesteld.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker geen (begin van) bewijs aanbracht dat hij persoonlijk een reële vrees voor zijn leven of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen dient te hebben in Afghanistan. Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen (cf. EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a./Verenigd Koninkrijk, § 130). Verzoeker, die blijkbaar momenteel in Afghanistan verblijft, valt niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dan ook niet toe gehouden ten aanzien van verzoeker de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen.

2.6. Verzoeker toont ten slotte niet aan dat sprake is van een gezins- of familieleven met een in België verblijvende persoon dat kan vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat op basis hiervan enige positieve verplichting zou rusten op verweerder om het gevraagde visum lang verblijf af te leveren. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Zoals dit correct werd vastgesteld in de bestreden beslissing, heeft verzoeker nagelaten de nodige bewijzen van concrete banden of van een afhankelijkheidsrelatie met zijn neef in België voor te leggen. Zijn uiteenzetting haalt deze beoordeling niet onderuit. De door verzoeker verstrekte toelichting laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS